

ARCHA

Zpravodaj o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Rozhovor se sociologem M. Bocanem

Představujeme: DC – Dancing Crackers

Předsedou ČRDM zvolen opět Aleš Sedláček

Verba movent, exempla trahunt - slova motivují, příklady táhnou...

...praví staré latinské přísloví. Soužití lidí s sebou od pradávna přináší nutnost osvojit si jisté způsoby chování, které nám naše okolí předkládá a považuje je za správné. Takovým způsobem se z generace na generaci předávají hodnoty – povědomí o tom, co je dobré a co špatné. Mnohem dříve, než pochopíme význam slov, přejímáme zvyky a způsoby chování od svých nejbližších osob.

Mnohé činy konáme na počátku svého života jen proto, že je stejným způsobem v minulosti konaly osoby kolem nás (pozdrav, úsměv, útek před nebezpečím). Postupem času začínáme sami jednotlivé aspekty jednání hodnotit a do našeho jednání vstupuje motivace. Cíleně zvažujeme, jakým způsobem budeme jednat, abychom tak dosáhli toho konkrétního cíle.

Mnohé obory lidské činnosti proto pracují s příkladem a motivací, protože názorný příklad dokážeme vnímat nejlépe a díky motivaci dokážeme odlišit, který příklad chování vede k jakým cílům. Zdaleka ne všechny situace v našem okolí pro nás totiž mohou být dobrým vzorem a nabídnout nám správný cíl.

Proto je například pedagogika, jakožto obor zasahující nám do celé první třetiny života, na zásadě dobrého příkladu a motivace postavena. Všichni dokážeme rozlišit motivaci vnější, tedy něco hmotného, co nám za naše chování dají ostatní (například odměnu za práci), a motivaci vnitřní, kdy určité věci činíme proto, že cítíme, že je to tak správné.

Vnitřní motivace může být často mnohem

silnější a trvalejší, než motivace vnější. Pokud ten který spolek zorganizuje společenskou dobročinnou akci, aby zajistil prostředky pro konkrétní účely, nebo pokud náš kolega ve spolku prokáže významné schopnosti, chceme dosáhnout stejných cílů – třeba jen proto, že cítíme, jak důležité pro nás všechny takové skutky jsou.

Letošní rok 2011 byl označen jako „**Evropský rok dobrovolnictví**“. Jeho obecným účelem je podněcovat a podporovat úsilí a naši činnost, kterou všichni vyvíjíme, abychom vytvořili podmínky pro dobrovolnictví a zajistili větší zviditelnění dobrovolných činností. Dosahujeme tak zejména výměnou zkušeností a osvědčených postupů. Nestačí však jen mluvit, přestože slova ostatní motivují, budme sami příkladem...

Michaela Humlová

Autorka je členkou Představenstva ČRDM

Zpravodaj ČRDM o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace
Ministerstvem
kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13/A8,
ISSN 1212 – 5016
Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s.p.,
odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259 / 99
ze dne 29. 3. 1999

Redakce:
Jiří Majer – vedoucí redaktor
Adresa redakce:
Česká rada dětí a mládeže,
Senovážné náměstí 977/24,
116 47 Praha 1
tel.: 234 621 210
e-mail: archa@crdm.cz
IČO: 68379439

Grafická úprava David Urban
Sazba a lito
Michala K. Rocmanová,
akad. mal.
Tiskne REFOS, Praha
Fotografie z archivu ČRDM
a jejích členských sdružení.
Vychází 6x za rok.
Toto číslo vyšlo v dubnu 2011.

Zpravodaj Archa je nekomerční
tiskovinou, která není určena
k prodeji.
*Podrobné informace
ke zpravodaji Archa lze nalézt
na internetové adrese
archa.crdm.cz*

Témata Archy na rok 2011

číslo	téma	uzávěrka vychází	
1	Nejen podsady a kotlík	21. 1.	11. 3.
2	Exempla trahunt – příklady táhnou	18. 3.	29. 4.
3	Bambiriáda 2011 (dvojčíslo)	10. 6.	28. 7.
4	Prázdniny, jak mají být	26. 8.	6. 9.
5	Evropský rok dobrovolnictví a dětská sdružení	23. 9.	31. 10.
6	S pomocí Boží	4. 11.	5. 12.

Organizace měnící svět

Spousty promarněných talentů, hromada zapomenutých myšlenek. Taková byla situace před AIESEC. Nechci říkat, že dnes je vše v pořádku, ale právě díky AIESEC dochází k využití talentovaných lidí, kteří mají schopnosti, sílu, vytrvalost a odhodlání měnit svět.

Již od roku 1948 se tato studenty řízená organizace snaží po celém světě najít lidi, kteří se starají o dění v různých částech obou polokoulí, a pomoci jim v jejich osobním a profesním rozvoji.

A jak to všechno dělají? Pomocí různých workshopů a tréninků si členové zlepšují prezentační dovednosti, při práci na projektech si zlepšují organizační schopnosti a mají také možnost vést svůj vlastní tým, a tím zlepšit své schopnosti *leadera*.

Career Days: desítky firem a stovky studentů

AIESEC však nepomáhá jen svým členům, ale také široké veřejnosti. Možnost zahraniční stáže je otevřená pro všechny studenty vysokých škol, a díky tomu se můžou studenti dostat do takových zemí, jako je Brazílie, Indie, Nigérie nebo Čína. Pořádají také studentské soutěže zaměřené na aplikování znalostí nabytých ve škole. V neposlední řadě pořádají každoročně v Praze Career Days, což je setkání studentů se zástupci firemního prostředí; letos se ho zúčastnilo téměř 40 firem, 1600 studentů osobně a 600 online. Studenti se mohli dozvědět potřebné informace o firmě, v níž by rádi pracovali, o nabídkách pracovních míst těchto firem nebo mohli jen absolvovat rozličné tréninky

zaměřené zejména na *soft skills* a práci v týmu. Díky všem těmto nástrojům může AIESEC směřovat lidi k jejich cílům, vzdělávat je a zdokonalovat je.

Stážistou AIESEC byl i Mick Jagger

Příkladem všech těchto lidí by mohl být třeba jeden z bývalých členů AIESEC, Bill Clinton. Rodák z Arkansasu, z městečka s krásným a příznačným názvem Hope (česky naděje), je znám zejména jako 42. americký prezident z let 1993 až 2001. Ale co dokázal? Čím se stal tak známým?

Většina mladé generace o jeho skutcích nejspíš mnoho neví, ale byl to právě on, kdo podporoval ruského prezidenta Borise Jelcina při snaze o demokratizaci Ruska, byl to právě on, kdo se snažil o osvobození Haiti od diktátora Raoula Cédrese, právě on se snažil o mírové řešení izraelsko-palestinského konfliktu. Zejména proto je tím správným příkladem práce AIESEC a všeho, co AIESEC dělá. Zvláště tedy snahy o kulturní a etnické pochopení napříč celým světem a o výchovu lidí schopných vést národ k lepší budoucnosti.

A nejen mezi členy, ale také mezi stážisty lze nalézt spoustu osobností, kte-

ré rozhodně stojí za zmínku. Osobnosti jako držitel Nobelovy ceny míru Martti Ahtisaari, zpěvák Mick Jagger nebo český prezident Václav Klaus.

Avšak příkladem nám nemusí být jen známé osobnosti, jejichž aktivity mají celospolečenský dopad. Malé i větší změny se totiž dějí každodenně všude po světě.

Brazílská zkušenost

Své o tom může vyprávět i Anh Duc Pham, který vyjel na rozvojovou stáž do Brazílie, aby tam vyučoval středoškoláky předmětům spjatým se světovými problémy. „*Stáž v Brazílii dala mému životu novou nádehu. Kolegové, studenti i profesori, které jsem během stáže potkal, mě inspirovali nejen svými životními příběhy, ale i svou vůlí jít za změnou a přispět tak k lepšímu zítřku. Byly to dva měsíce plné nezapomenutelných zážitků, ale i osobního a profesního rozvoje.*“

Jak je zřejmé, všem zmíněným lidem pomohl AIESEC získat cenné zahraniční zkušenosti, ať už pracovní, nebo kulturně vzdělávací. A to je právě činnost, již AIESEC vyvíjí. Umožňuje lidem, aby ve svém okolí prováděli velké změny, pochopitelně k lepšímu.

Pro více informací navštivte náš web praha.aiesec.cz nebo sledujte naši činnost na Facebooku.

Příležitost, která se nedala odmítnout

V současné době se na studenty valí jedna neblahá prognóza jejich budoucnosti za druhou, hlavně pokud jde o možnost uplatnění absolventů středních a vysokých škol na trhu práce. Ať už jsou varováni opodstatněná, nebo ne, student je vnímá tak, že samotné vzdělání v dnešní době již nestačí. Aby získal kvalitní zaměstnání, měl by udělat „něco víc.“ Cennou komoditou je pracovní zkušenost; problémem ovšem zůstává, kde má student praxi získat. Navíc takovou, jež podpoří jeho znalosti a bude mu vhodným, a hlavně žádaným doplňkem studia.

Jednoduchou cestou, jak zvýšit své uplatnění na pracovním trhu, je určitě zahraniční pobyt. Já jsem vyjel do Rakouska v rámci programu Erasmus. Program je určitě výbornou příležitostí, jak okusit život v zahraničí, a hlavně dává možnost studovat na jiné univerzitě prakticky zdarma. Jakkoli se nejedná o praxi pracovní, je dobrým odrazovým můstkem k dalším aktivitám, a hlavně přípravou pro absolvování stáže pracovního charakteru. Proto jsem se po návratu ze stáže začal zajímat o další možnosti, které student má. Narazil jsem na studentskou organizaci AIESEC, hledající studenty z Univerzity Hradec Králové, kteří by jí tam pomohli se zakládáním pobočky. Když jsem zjistil, že organizace nabízí právě to, co jsem hledal, neváhal jsem ani vteřinu a přihlásil jsem se.

Šance jménem AIESEC

Naskytla se mi ohromná možnost nastartovat na naší univerzitě skutečně něco užitečného: AIESEC je organiza-

cí, která umožňuje studentům podpořit jejich teoretické školní znalosti v praxi! Je tudíž skvělým mezičlánkem mezi vysokou školou a nástupem do zaměstnání. Věděl jsem, že pokud se mi podaří pobočku organizace založit, pomohu tím nejen samotným studentům, ale i univerzitě, které tak zvýším prestiž. Navíc podpořím úroveň občanské společnosti a kultury v celém městě, jelikož AIESEC spolupracuje s širokým spektrem partnerů, od subjektů státní správy přes neziskové organizace a střední školy až po firmy.

K tomu však vedla ještě hodně dlouhá cesta. Nejdřív jsem musel lépe poznat fungování organizace, již jsem chtěl založit, potažmo reprezentovat před zmíněnými subjekty. Potřeboval jsem i zkušenost s hlavním „produktem“, který AIESEC nabízí: zahraniční pracovní stáž. Proto jsem vyjel na stáž do Turecka, kde jsem pracoval v oddělení Evropské unie a vnějších vztahů radnice v Izmiru. Pracoval jsem tam s dalšími studenty z Polska a Velké Británie a společně jsme tvořili projekt, který byl financován v rámci programu Youth in Action a byl vypsán Evropskou unií.

Volné chvíle jsem trávil s členy tamní pobočky AIESEC a zjišťoval jsem všechny potřebné informace o organizaci.

Práce během studia? Zahraniční stáž

Zahraniční stáž pro mne byla ohromnou zkušeností. Měl jsem možnost poznat zblízka zcela odlišnou kulturu, která v Evropě často není prezentována úplně objektivně. A obráceně – bylo zajímavé zjišťovat, jak je jinde vnímán evropský prostor a reflektována naše kultura. Navíc jsem si zkusil práci v týmu s lidmi z jiných zemí, jiných kultur, pracovních návyků, morálky. Díky tomu všemu se teď mohu také koukat na řadu věcí z docela jiného úhlu pohledu a dovolím si tvrdit, že jsem získal i jakýsi „Global Mindset“ (globální přístup). Účastnil jsem se také mnoha recepcí, kde se mi dostávalo velmi milého, vlídného zacházení. Uvědomil jsem si však zároveň i míru odpovědnosti plynoucí z toho, že jsem v Turecku reprezentoval ne-

jen sebe, nýbrž i celou Českou republiku: lidé si tam z modelového setkání se mnou pochopitelně dělali obrázek o naší zemi.

Stáž mě nadchla. Byl jsem absolutně přesvědčen, že založením pobočky AIESEC v Hradci Králové dělám něco skutečně užitečného.

Bez podpory univerzity by AIESEC v Hradci Králové fungovat nemohl. Spolupráce s ní je skutečně úžasná. Je znát, že i univerzita si uvědomuje, jakou pří-

na nábor dalších členů, kteří by se podíleli společně se mnou na zakládání pobočky v Hradci Králové. Jednal jsem se zástupci univerzity ohledně podpory, kterou nejen při kampani, ale i při dalším působení AIESEC poskytnou. Účastnil jsem se několika konferencí, kde jsem měl možnost zdokonalit si své schopnosti, hlavně prezentační dovednosti, naučil jsem se základům práce s počítačovými softwary, které mi pomáhají při tvorbě kampaní. Stal jsem se hlavním marketingovým koordináto-

mé počínání má smysl a těší se i zájmu u studentů. AIESEC se stal velmi významným hráčem na univerzitní půdě. Do budoucna máme ale větší cíle, chtěli bychom se velkou měrou zapojit do dění v celém městě. K dosažení této mety jsme získali významného partnera, a sice Městskou knihovnu Hradce Králové, s níž pracujeme na projektu, který má zájemce seznámit s exotickými kulturami. Chuť ke spolupráci s námi už projevilo i několik firem, s nimiž vyjednáme partnerství.

ležitost AIESEC pro studenty je. Propojuje studentskou a firemní sféru, čímž zvyšuje uplatnění svých členů na trhu práce a činí jejich profily unikátními. AIESEC si lze představit jako firmu, jejíž hlavním produktem jsou zahraniční stáže. Je důležité zajistit chod organizace; student tak má možnost vyzkoušet si celé spektrum činností, počínaje marketingem a personalistikou přes finance až po sjednávání a realizaci schůzek s jednatelem významných firem – a jaksi mimoděk přitom objevit, v jaké oblasti je dobrý, která z činností ho baví a v té se dále zdokonalovat. Člověk, který stráví v AIESEC určitou dobu, má pak jasnou představu o tom, co by v životě chtěl dělat a v čem je jeho přednost. Nabyté zkušenosti pak může umocnit stáž v zahraničí, a získat tak během svého studia pracovní zkušenost!

rem projektu Career Days, díky němuž získala naše pobočka důležité finanční prostředky, které nám v začátcích pomohou hlavně se vzděláním našich nových členů.

S potěšením dnes mohu říct, že se mi podařilo pobočku nastartovat a rozjet tím správným směrem. Do začátků jsem získal perfektní kolegy a dnes má AIESEC v Hradci Králové deset členů, což je podle mě skvělé. Vidím tak, že

Do budoucna si přeji, aby se všechny naše cíle vyplnily a AIESEC v Hradci Králové se stal tím, kdo pomůže studentům zvýšit jejich potenciál na trhu práce, městu kulturní rozmanitost a pro firmy bude významným partnerem při hledání vhodných zaměstnanců.

Jan Weissner

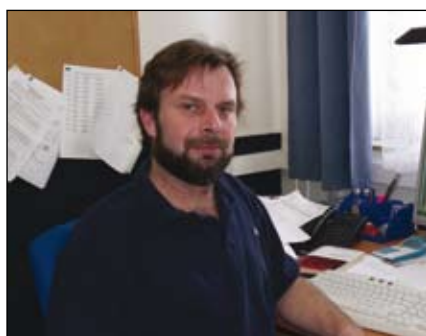
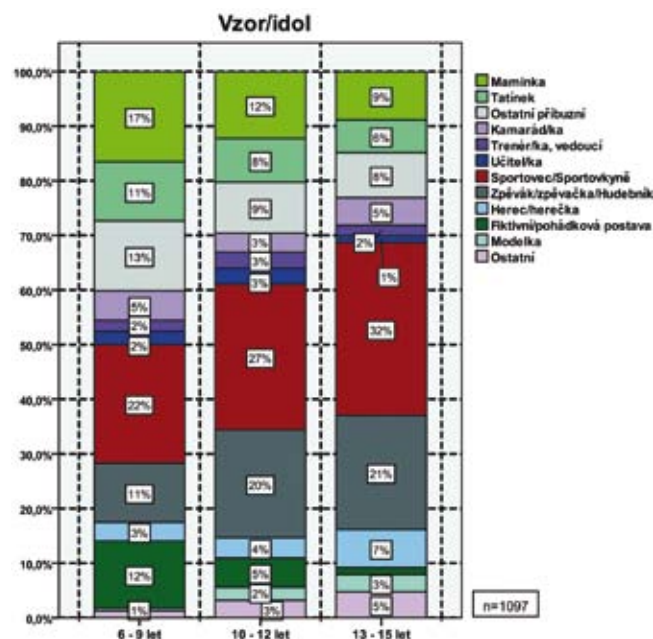

Ruce podané dalším

Mám-li to shrnout: Odjel jsem na zahraniční stáž a po návratu jsem připravil a koordinoval kampaň zaměřenou

Jako Jarda Jágr?

Z koho si berou příklad dnešní děti? Chtějí být jako jejich rodiče? Nebo se podobat filmovým hvězdám? Sportovcům a sportovkyním? Zpěvákům a zpěvačkám? Někomu jinému – komu? A... vědí to vůbec? Národní institut dětí a mládeže (NIDM) loni na podzim uveřejnil výsledky výzkumu nazvaného „Hodnotové orientace – dílčí výsledky 6“, který se zabýval otázkou, kdo a čím dnešní děti ovlivňuje. Na otázky časopisu Archa odpovídá garant výzkumů NIDM Mgr. Miroslav Bocan.

Jaké příklady dnešní děti napodobují? Či vzorce chování to nejčastěji jsou?

V první řadě je třeba rozlišovat věk; vzory šestiletých dětí se od vzorů dětí patnáctiletých pochopitelně liší. Dále je pak potřeba činit rozdíl mezi tím, ptáme-li se, kdo děti fakticky ovlivňuje v jejich životě a koho na druhou stranu ony pokládají za vzor, koho obdivují. V prvním případě to jsou samozřejmě rodiče, kdo děti ovlivňuje, především od nich děti přebírají názory a vzorce chování – a ti také nejčastěji rozhodují o tom, co bude dítě dělat ve volném čase, co bude mít na sobě nebo co si koupí za ušetřené peníze. Po rodičích je to pak jejich nejbližší sociální okolí, se kterým přicházejí do každodenního kontaktu – kamarádi, další příbuzní a samozřejmě média. A toto se s věkem celkem dynamicky proměňuje. Mladší děti jsou nejvíce ovlivňovány rodiči, u těch starších tuto roli zcela jasně přebírají kamarádi.

Pokud hovoříme o lidech, jejichž postoji a názory se nechává naše nejmladší generace ovlivňovat, kam byste zařa-

dil vedoucí dětských sdružení? Jaký reálný vliv mají na formování hodnotového žebříčku svých svěřenců?

Vedoucí volnočasových aktivit, ať to jsou běžné kroužky, turistické či sportovní oddíly apod. mají na děti vliv určitě ohromný. Samozřejmě záleží na povaze té které aktivity a na množství času v nich stráveném. Pokud jde o ono faktické ovlivňování dětí vedoucími v každodenním životě, ve výzkumu se jejich vliv na děti, na rozdíl od rodičů či kamarádů, příliš neprokázal, ale to je proto, že děti měly jmenovat vždy pouze jednu osobu, která je v dané situaci ovlivňuje nejvíce. A protože do dané volnočasové aktivity dítě dochází většinou jednou až dvakrát týdně, zatímco s rodiči či kamarády (alespoň ve škole) je v podstatě denně, je zřejmé, že jmenovaly právě je. Ovšem vedoucí v celkovém prožívání a vnímání světa dětmi mají význam naprosto zásadní. Samozřejmě záleží, jak jsem již poznamenal, na povaze volnočasové aktivity – jde-li o kroužek či oddíl, který je zaměřen na všestranný rozvoj dítěte, bude mít jeho vedoucí na dítě podstatně větší vliv, nežli vedoucí/trenér ve sportovním oddíle, který je zaměřen především na výkon. Pokud je aktivita vedena kvalitně a napaditě a jejich vedoucí třeba absolvovali nějaký vzdělávací kurz, na dítě bude mít dopad celkem zásadní. Problémem je, že dítě si to ne vždy uvědomuje. V těchto aktivitách není hodnoceno třeba jako ve škole, kde jeho výsledky každý hned vidí, ale je oceněno pouze ústně nebo nějakou formou oddílových bonusů, jejichž význam běžné veřejnosti není

znám a ta pak úspěchy (činnost) dítěte v aktivitě bere jako samozřejmost. Neuvedomuje si, že takové dítě je přeci jenom o něco dál, nežli dítě, které se žádné organizované volnočasové činnosti neúčastní.

Jaké vlastnosti jsou mezi dospělými vzory dětí asi nejčastěji vzpomínány?

V našem výzkumu jsme se vyloženě na konkrétní vlastnosti úplně neptali, ale ptali jsme na důvody, proč si daných lidí váží, proč je mají za vzory. Také záleží na tom, z jakých kruhů děti vzory mají. Pokud jsou to rodiče, či další příbuzní, vedou je k tomu jiné důvody, nežli u kamarádů a zase jiné důvody k obdivu mají u osob známých z médií, jakými jsou hudebníci, zpěváci/čky, herci apod. Maminky si děti váží hlavně kvůli způsobu chování. Další nejčastější důvod, proč děti svou maminku obdivují, je to, čeho v životě dosáhla. Mají ji za vzor i kvůli jejím názorům a také kvůli tomu, jak vypadá, ale to platí spíše u mladších dětí.

Pokud byl za vzor zvolen otec, děti jej, na rozdíl od maminky, nejvíce obdivují v tom, čeho v životě dosáhl, jaké má způsoby chování a na třetím místě jsou u otců obdivovány názory. Pokud děti za vzor uvedly kamarády/kamarádky, tak především kvůli tomu, jaký mají vzhled. A dále je pak obdivují pro jejich způsoby chování a názory.

Z osob, které děti znají především díky médiím, uváděly nejčastěji jako vzor sportovce/sportovkyně. Nejvíce si na svých sportovních idolech váží toho, čeho dosáhli. Více než polovina z nich je

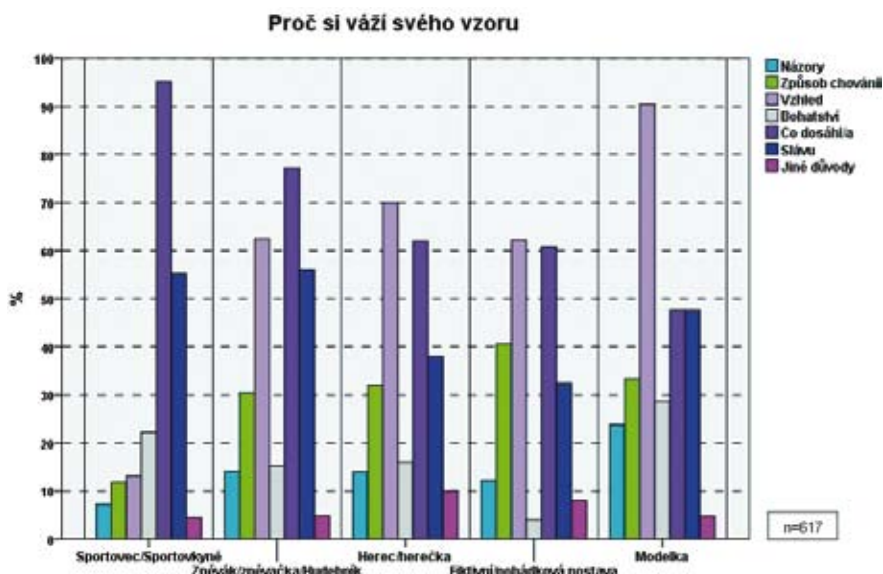
uznává pro jejich slávu. Třetím nejčastějším důvodem bývá bohatství, které je s vrcholovým sportem spojeno.

Druhým nejčastěji zmiňovaným vzorem z osob, které děti znají především z médií, byli zpěváci/zpěvačky/hudebníci. Opět je děti uznávají především pro to, čeho dosáhli, a dalším důležitým faktorem je jejich vzhled, image, která je inspirativní pro více než 60 % dětí, které je za vzor pokládají. Herce, modelky i fiktivní postavy (komiksové, filmové, pohádkové apod.) děti uznávají především pro to, jak vypadají; dále pak pro to, čeho dosáhli. Fiktivní postavy jsou ze všech ostatních také nejvíce obdivovány pro to, jak se chovají.

Ovšem při dotazování se dětí na vzory vyvstávají určité problémy. Jednak především mladší děti mohou být v tomto přelétavé, to znamená, že každou chvíli mohou mít za vzor někoho jiného, což je mimo jiné spojeno také s aktuální společenskou situací. Tak například v období zimní olympiády děti volí Jaromíra Jágra, v létě to bude třeba Petr Čech. A pokud zrovna v televizi běží „Československo hledá superstar“, bude převažovat nějaká teenagerská pěvecká hvězdička.

Vyplynulo z dosavadních rozborů získaných dat něco, co Vás vyloženě zarazilo, překvapilo, co jste nečekal?

Ano a odpověď se váže k předchozí otázce. Asi nejvíce nás s kolegy zaskočila skutečnost, že zprv **více než polovina (51 %) dnešních dětí nemá nebo nedokáže jednoznačně definovat nějaký svůj vzor** a za druhé, že pouze něco málo přes 10 % dětí považuje za vzor někoho z rodičů (maminka 6,3 %, tatínka 4,2 %). Skutečnost, že téměř polovina dětí nemá vzory, tak lze vysvětlit tím, že spíše než k samotným jedincům

upínají svou pozornost již k celým subkulturám, jejichž členy se také postupně chtějí stát.

Na druhou stranu jsme rádi, že se nám naopak potvrdila celá řada hypotéz a očekávání a že je teď máme pěkně pohromadě. Spousta lidí, kteří čtou nějaké závěrečné zprávy z výzkumu pak tvrdí: „No, vždyť to je jasné... to jsem dávno věděl...“ ale vůbec nemají nějaká empirická data, o která by své dedukce opřeli. Mají jen nějaké povědomí o problematice, a když si pak přečtou faktické závěry, jsou chytří jako rádio. Navíc naše zjištění vycházejí z analýzy dat, která jsme získali na reprezentativním vzorku dětí ve věku od šesti do patnácti let z celé ČR. Celkem jsme měli 2238 respondentů, což je na takovýto výzkum slušný počet. Výzkumů v takovémto rozsahu a na taková témata jako rodina, škola, kamarádi, volný čas, média a co si o nich děti myslí, jak moc dané fenomény vstupují do jejich životů, jakou jim přikládají důležitost atd., takových moc není.

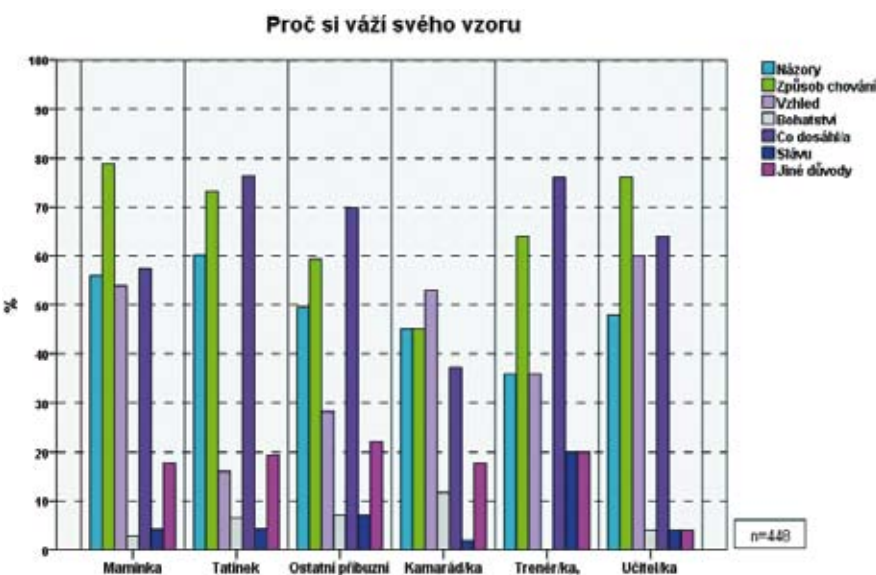
Od podzimu, kdy jste uveřejnili „Hodnotové orientace – dílčí výstupy č. 6“ uběhl nějaký čas. Pokročil za tu dobu Váš výzkum? A co je hlavním cílem sběru a vyhodnocování dat týkajících se hodnotového žebříčku dětí – jakým oblastem, oborům, profesím může přinést užitek povědomí o příkladech, které děti aktuálně „táhnou“?

V současné době (březen 2011) sepisujeme závěrečnou zprávu a zpracováváme první kolo připomínek, které jsme dostali od odborníků. Ale je to dosti náročné: těch dat je strašně moc, různě mezi sebou souvisí a každého třeba zajímá něco jiného. Nicméně někdy v dubnu by ta zpráva měla být venku. Cílem výzkumu bylo mimo jiné dát dohromady materiál, který tady dlouho chyběl, tedy zprávu o dětech a o jejich aktuálním životě a dětském světě, o tom jak jej prožívají, co si o svém okolí vlastně myslí a co by v budoucnu chtěli zažít.

Ta zpráva je určena všem, kdo nějakým způsobem do aktivního kontaktu s dětmi přicházejí. Tedy především pracovníkům s dětmi a mládeží ve volném čase – pedagogům volného času, vedoucím oddílů, kroužků, klubů apod., dále pedagogům ve školách, vychovatelům, ale klidně i dnešním rodičům. Pokud totiž někdo s dětmi chce pracovat, měl by o nich toho vědět co nejvíc, aby pak mohl na ně efektivně působit a vycházet jim vstříc na základě jejich potřeb, nikoliv na základě vlastních domněnek a konstrukcí. Již teď se ale o data zajímají také například studenti pedagogických (i jiných) oborů, ale i odborná veřejnost z akademického prostředí. Proto doufáme, že naše práce pro ně bude přínosem.

Za rozhovor poděkoval

Jiří Majer

Věrnost skautské lilii až za ostnaté dráty Jáchymovského pekla

Zosobňuje věrnost myšlenky skautingu stvrzenou činy. Jako odpůrce totality – nacistické i komunistické – která naši zemi dlouhá léta dusila, byl v roce 1949 odsouzen ve „skautském procesu“ k 20 letům. Z nich si nakonec v komunistických věznicích a lágrech odkroutil 11 let... Na jaře 1968 a znovu v prosinci 1989 nechyběl při obnovení Junáka a byl zvolen do jeho čelných pozic. Skaut-odbojář „Jirka“ byl v roce 2002 v Soluni poctěn nejvyšším vyznamenáním Světové organizace skautského hnutí – je jediným „Bronzovým vlkem“ východně od Šumavy.

Jiří Navrátil se narodil v roce 1923 v Lipsku, kde byl jeho otec československým konzulem, většinu života ovšem prožil v pražských Dejvicích. Ve třinácti ho spolužák přivedl do 4. oddílu Svazu skautů a skautek ČSR. Později, na gymnázium v Bučovicích na Moravě, zakládá s tamním profesorem – jednatelem Klubu českých turistů skautský oddíl dorostu KČT: Již ve svých šestnácti letech tedy začínal působit jako dobrovolník...

Po nacistické okupaci se v r. 1940 vrátil do Prahy, do 2. oddílu, vedeného Jaroslavem Foglarem – legendárním *Jestřábem*. I po zákazu Junáka skauti z „Dvojky“ pokračují v činnosti, a to v rámci KČT a Jiří Navrátil je veden jako vedoucí tzv. 2. skupiny – ve skutečnosti ji ovšem dál vedli *Jestřáb* a Jarmil Burghauser – *Jumbo*. Po rozchodu s *Jestřábem* pak *Jirka* s dalšími dvojkaři založil 13. skupinu. V KČT se soustředí další ilegální skautské oddíly a on současně působí jako vedoucí dorostu.

Jeho otec, aby jako úředník přidělený tehdy na ministerstvo školství nemusel podepsat věrnost Říši, jde předčasně do penze. V dopravním podniku, který pak coby spolumajitel řídí, po maturitě krátce pracuje i syn Jiří. Dva zaměstnanci společně s Jiřího strýcem Františkem Holubem tehdy pomáhali partyzánské skupině v Brdech, zásobovali ji benzínem. V roce 1943 za to končí na popravišti. Naštěstí svorně tvrdili, že Jiřího otec o ničem nevěděl, takže ten vyvázl. Podnik ovšem nacisti zabavili.

Pro dobrovolníky z KČT i jinde vyvstaly nové úkoly, když nacisti a bývalý čs. plukovník a legionář Emanuel Moravec zřídili zvláštní státní úřad, Kuratorium pro výchovu mládeže, a zavedli tzv. „povinnou službu mládeže“. Zatím ji museli pro-

vádět vedoucí v dorostech sportovních klubů, včetně KČT. Na pokyn či s vědomím vůdčích osobností Junáka (R. Plajner, J. Novák, prof. Charvát, Dr. K. Skála a další) skautští vedoucí pokračovali v práci a dařilo se jim oddíly chránit před tlakem povinné služby. V červnu 1944, na udání tzv. hlavního pověřence Kura-

torie pro Prahu Chalupy byl *Jirka* s dalšími skauty zatčen Gestapem, podařilo se jim však sladit své výpovědi, a tak až na dva neskončí v koncentračním táboře – jsou „jenom“ nasazeni do pracovních oddílů tzv. Organizace Todt. „*Mně se podařilo zmizet a až do konce války jsem žil v ilegality. Působil jsem jako spojka velitele protinacistické vojenské skupiny 'Tajemník' generála Hrabčíka,*“ dodává Jiří Navrátil.

Je květen 1945. Povstání zastihne skauty KČT připravené: ošetřovat raněné, fungovat jako spojky, bojovat se zbraní v ruce. „*Války jsou mládeži přístupné,*“ lakonicky shrnuje Jiří. Jeho oddíl i on sám jsou posléze vyznamenáni Junáckým křížem „*Za vlast*“ stříbrného stupně. Oddíl je teď Vodní Dvojkou a dobrovolník Jiří Navrátil zase pracuje tam, kde je ho třeba: Je okrskovým velitelem Junáka, zástupcem oblastního velitele a výchovným zpravodajem. Vedl kupříkladu jednu z prvních zimních Lesních

škola s tábořením ve sněhu, v záhrabech i v eskymáckém iglú.

Psal se rok 1948. S komunistickým pučem přišlo i vyloučení skauta-odbojáře ze studií na Právnické fakultě UK. „*Takzvané Akční výbory, většinou velmi špatní studenti, tak vyhodily přes deset tisíc studentů, čtvrtinu všech tehdejších vysokoškoláků,*“ upozorňuje na komunistické řádění Jiří Navrátil.

Počátkem roku 1949 ho Dagmar Skálová zapojila do přípravy protikomunistického povstání organizovaného vojenskou skupinou Praha – Žatec. Jirka pro ně získal stovku starších skautů, kteří měli působit podobně jako v květnu 1945.

K akci mělo dojít 17. května 1949, byla však vyzrazena a její účastníci byli pozatýkáni.

Skutečný počet zapojených skautů se vzdor těžkým výsledkům daří utajit. Chystá se zvláštní „skautský proces“. Díky dohodnutým výpovědím a statečnosti 26 obžalovaných se komunistům však přece jen moc nevyvedli – proti 18 z nich musel prokurátor obžalobu stáhnout. „*Odsouzeno nás bylo pouze osm: student filozofie František Falerský, vůdce 4. oddílu Praha na patnáct, já na dvacet let a Dagmar Skálová na doživotí. Další si odnesli tresty od jednoho do pěti roků vězení,*“ upřesňuje rozsudek Jiří Navrátil. Věrnost ideálům, které jako dobrovolník – skautský vůdce – vštěpoval svým svěřencům, ho tehdy přivedla až za ostatné dráty Jáchymovského pekla.

Prošel tu koncentračními tábory Rovnost, Barbora a Nikolaj, potom věznicemi v Hradci Králové, na Borech, v Pardubicích; za sebou má i Mírov, Ilavu

a Leopoldov. Na Rovnosti odsouzení skauti vytvořili stejnojmenný ilegální roverský kmen. Ten získával zprávy „zvenčí“, pomocí „civilů“ organizoval spojení s rodinami odsouzených, když vězni směli psát jen jednou za čtvrt roku a mnoho dopisů beztak nedošlo, sháněl léky. Pomáhal spoluvězňům psychicky, organizoval tajné přednášky a jazykovou výuku – učitelé jim byli kupříkladu českoslovenští letci ze západní fronty... Roverské „vydavatelství“ tu vydalo kolem 15 rukopisných svazčků, mj. vůbec první český samizdat, sbírku básní *Přádénko z drátů*.

11. května 1960 je Jiří po jedenácti le-

cizím jménem. V roce 1968 je přijat do redakce nového týdeníku Doba. A jako dobrovolník opět nakrátko působí v obnoveném Junáku – v jeho náčelnictvu. Jednoho dne, při návštěvě bývalého spoluvězně, advokáta JUDr. Františka Války, poznává Jiří jeho dceru Bělu, svou budoucí manželku.

Po sovětské okupaci normalizátoři týdeník zakázali. Jiřímu se podařilo udržet jako tzv. volný novinář a překladatel z angličtiny, němčiny a francouzštiny. Přeložil například sbírku básní senegalského prezidenta L. S. Senghora „Nocturna“, díla A. Milera „Obratník raka“, Alistaira McLeana „Konvoj do Murmanská“, F. Torberga „Teta Joleschova aneb O zániku západního světa“ (pro exilové nakladatelství A. Tomskeho) a další. S manželkou bydlí v jednom pokoji rozděleného bytu. V roce 1977 se jim narodil syn Tomáš (skautskou přezdívkou *Katel*, pozdější vůdce Dvojky a dnes zástupce Junáka v představenstvu České rady dětí a mládeže). Před Sametovou revolucí je Jiří redaktorem kulturní rubriky týdeníku „Naše rodina“ v nakladatelství ČSL Vyšehrad, v prosinci 1989 se stává šéfredaktorem deníku „Lidová demokracie“. Dne 5. prosince 1989 moderuje v pražské Městské knihovně shromáždění, na němž byl obnoven Junák – svaz skautů a skautek ČR. Stává se členem jeho Ústřední rady a zahraničním zpravodajem, poté je zvolen starostou Junáka; dnes je jeho místostarostou. A současně se opět věnuje překladatelství; vloni například vyšel jeho překlad knihy *Skauting pro chlapce*.

Vyprávění Jiřího Navrátila zpracoval

Jiří Majer

Jiří Navrátil dnes – s Alešem Sedláčkem, předsedou ČRDM, dole s Petrem Gazdíkem, dnešním předsedou poslaneckého klubu TOP 09, foto Jiří Majer

Tancuj a nedrob!

Rozhovor s Jaroslavem Havelkou, vedoucím taneční skupiny Dancing Crakers

Název Občanského sdružení DC (Dancing Crakers, čili Tančící sušenky) si vymyslely samy děti. Projekt „Tancuj a nedrob“ jim byl nabídnut proto, že „se flákaly u počítačů, cpaly se hamburgery a tloustly“.

Světě, div se: v nesoutěžních tanečních kurzech, kde se jim lektoři DC věnují, se děti chovají slušně, nekouří, nepijí a tančí. Jedním slovem – nezlobí. Nebo spíš „nedrobí“...?

Impuls k založení Vašeho spolku prý vzešel – pro někoho možná trochu překvapivě – ze školního prostředí. Můžete stručně popsat, za jakých okolností k tomu došlo?

Impulsů bylo jistě více. Ale jeden z hlavních se objevil v momentu, kdy jsem navštívil základní školu, kterou jsem navštěvoval před dvaceti lety. Během rozhovoru s mým ředitelem, kdy jsme se bavili o dnešních žácích a o tom, jací jsme byli v té době my, si pan ředitel postěžoval – a jeho vzpomínky na naši generaci vlyly trochu slz do jeho očí. Pak už to šlo samo a já začal přemýšlet. Mrzí mě, že my jako žáci jsme v té době neměli takové možnosti, jaké mají děti dnes, a prali jsme se o jeden „kožený“ basketbalový míč. Když vidím, jaké mají dnešní děti podmínky, a raději si jdou místo tělocviku zakouřit, tak je mi hodně smutno.

Já sám tancuji a mám rád pohyb, tak jsem se radil s kamarády, jak něco udělat, abychom pomohli učitelům, dětem a vůbec celé naší společnosti. Abych to nějak uzavřel a nerozpovídal se moc o projektu, tak bych jen řekl, že je spousta lidí, kteří kritizují děti a mládež – sami ale neudělají nic pro to, aby se situace změnila. Hřeje mě vědomí, že já v tomto ohledu něco podnikám.

A i když je to vážně boj, tak výsledky se už po dvouleté dřině dostávají.

Co všechno potřebují děti a teenageři k tomu, aby mohli začít naplňovat heslo Občanského sdružení DC „Tancuj a nedrob“?

Potřebují pochopit myšlenku, smysl kampaně a poznat nás. Co všechno mohou získat a naučit se? Je těžké jim to přiblížit, protože vše jsou zkušenosti. Já tancuji téměř 14 let a pořád si to užívám a učím se nové věci. Tanec mi otevřel spoustu možností, třeba i to, že se nestydím a moderuji různé akce. Je těžké vysvětlit něco, co se musí zažít, aby člověk pochopil. Takže když sebe-rou odvahy a zahodí stud, tak u nás pochopí, že tanec není jen pohyb, ale ulehčí jim v mnoha směrech i jejich cestu životem.

Jaké tance se podle Vašich zkušeností u dětí těší největší oblibě?

Jednoduše všechny moderní, co jsou „in“, jak se říká. Kouzlo je v tom, že styly se prolínají a tanečník může neomezeně experimentovat a vymýšlet taneční variace na hudbu, která se mu líbí.

Součástí Vaší práce s dětmi a mládeží jsou mj. i různá soustředění tanečních

skupin. Je účast na některém z nich – byť třeba jen na jednom jediném za rok – podmínkou členství v DC?

Jsme svobodní lidé a tak to zůstane. Může tedy jet kdokoli, ale když je tábor naplněn, mají přednost členové skupiny.

Kontakt:

Občanské sdružení DC

Ke kříži 281
257 21 Poříčí nad Sázavou

e-mail a telefon:

Autor projektu a vedoucí DC

Jaroslav Havelka

jarda@tancujanedrob.cz

tel.: 605 182 622

web: www.tancujanedrob.cz

Stalo se Vám, že by některé dítě nemohlo vyjet na soustředění DC jenom proto, že jeho rodiče nemají na úhradu nákladů s tím spojených peníze?

S tím se setkáváme stále. Proto se snažíme o co nejnižší cenu, což se nám daří – a pokud by byla podpora zvenčí, tak zlevníme ještě víc. Protože mě vždy mrzí, když vidím nadšeného tanečníka, který je pak smutný, že nemůže jet z důvodu, o němž jste se zmínil.

Podíváme-li se na mapku naší republiky s vyznačenými městy, kde skupiny Dancing Crakers působí, všimneme si rozdílu mezi tančícími Čechami a netančící Moravou. Čím je tato disproporce dána?

Tak na tuhle otázku je jednoduchá odpověď: financemi. Rádi bychom rozšiřovali projekt dál – a věřím, že budeme – ale všechno je to bohužel otázkou peněz, které chybí. Už jsme „měli“ Brno, ale kvůli nevědomosti lidí a velkým nákladům jsme ho museli zavřít. Rádi bychom se tam ale v budoucnu vrátili.

***Co pro Vás znamenalo loňské přijetí
Občanského sdružení DC mezi členské
spolky České rady dětí a mládeže?***

Byla to pro nás velká radost, když takováto významná instituce jakou ČRD M je, věří našemu projektu a líbí se jí, co děláme. Znamená to pro nás hodně a věříme i v lepší informovanost lidí, hlavně dospělých, protože kampaň probíhá z 90% na školách, kde rodiče nejsou. Myslí si, že jsme klasická taneční skupina, což je pro nás velké mínus.

Chtěl byste Vy sám na adresu Vašeho sdružení podotknout ještě něco, co zde zatím nezaznělo, a mělo by...?

Na závěr: Chtěl bych, aby se všichni lidi dozvěděli, kdo jsme a jak fungujeme. Na začátku je vždy hodně těžké prosadit něco nového. A proto mě mrzí, když se rodiče diví: „Vy neděláte talentové zkoušky, takže moje dítě u vás může tancovat, i když mu to moc nejde?“ Tato slova zní od rodičů dost často. Moje odpověď je vždy stejná: „Jsme svobodná skupina, u nás může tancovat každý bez výjimky. Já jsem taky nebyl talent, a po dlouholeté dřině mě tanec živí a naplňuje radostí.“

Rád bych, aby každé dítě – a v dnešní době i dospívající mládež a tedy skoro dospěláci – našli u nás uplatnění. A to nejen v tanci – navrhujeme si oblečení a podobně. Naši skupinu tvoří svobodní lidé, svobodně tvoříme a vyvíjíme Dancing Crackers.

Už se moc těším, až se brzy ukážeme na

některém stadionu, kde budou tanco-
vat všechny skupiny (města DC) a spo-
lečně si užijeme skvělou show.

Takže kdo si chce užívat tanec a neřešit starosti, ať neváhá přijít do Dancing Crackers.

Kdyby se chtěl někdo připojit k našemu projektu a přidat se ke skupině DC,

stačí si jen najít své město na stránkách **www.tancuianedrob.cz**.

Snadno si tam zjistíš, kde a v kolik hodin se trénuje. Stačí jen přijít, vyzkoušet si, jestli by ho to v DC bavilo (nic neplatí) a doma se pak rozhodnout.

Za rozhovor poděkoval
Jiří Majer

Mezi debrujařy

Kluby malých debrujařů Kamarádi (mladší) a Kutilové (starší) pracují na ZŠ v Krátké ulici v Klášterci nad Ohří teprve druhým rokem, ale jako zájmový kroužek začaly už dříve. V roce 2008 jsme se scházeli s dětmi z druhého stupně i mimo výuku v kroužku fyziky, kde si všichni mohli vyzkoušet nejen pokusy, které viděli v hodinách, ale i ty, které se do běžného učiva nevešly. A protože jsme se zabývali vším, co nás v okolí zaujalo, zvolili jsme název *Svět kolem nás*. Zkoušeli jsme vlastnosti různých materiálů, dělali pokusy s elektřinou, s balónky, hráli jsme si s vodou, sestavovali balóny.

Foto Alena Tučimová

Práce se nám všem natolik líbila, že jsme v ní zcela samozřejmě pokračovali i v dalším školním roce, ale tentokrát jsme přibrali i děti z prvního stupně, respektive ze třetích tříd. Děti na prvním stupni fyziku ještě neznají; jejich zájem o to, co se všude kolem děje, je však velký. Do práce kroužku se zapojily velice nadšeně a přinášely i samy nové nápady.

ČR EXPERTIQ 2010, kde jsme nakonec opět postoupili s oběma kluby do finále v Liberci. Tam jsme zcela nečekaně vyhráli v obou kategoriích první místa, a navíc jsme si odvezli i putovní pohár. Měli jsme obrovskou radost. Díky výhře jsme na podzim vyjeli i do Německa na týdenní sportovně-zábavní pobyt, který jsme si skutečně užili se vším všudy.

Protože jsme hledali stále nové náměty na pokusy, využívali jsme i internet. A právě při jednom takovém hledání v polovině února jsme narazili na stránky debrujařů – a na soutěž **Pokusmánie 2009**. To bylo něco pro nás, vyzkoušet si zajímavé věci, vyrobit si logické hry, hračky z papíru... Rychle jsme se přihlásili, během dvou týdnů zvládli i první kolo soutěže a pak jsme už v klidu pokračovali v dalších kolech korespondenční části. V červnu jsme nevěřili výsledkům: postoupili jsme do finále v Plzni!

A v Plzni jsme se rozhlíželi pečlivě dál, protože práce debrujařských klubů a vyprávění o tom, kam se všude s debrujařy mohou jejich členové dostat a co tam mohou zažít, nebraly konce. V Plzni jsme nakonec obsadili krásné šesté místo a krátce po své první schůzce jsme posílali přihlášku hned dvou klubů debrujařů, do *Kamarádů* a *Sluníček* (Sluníčka se letos přejmenovala na *Kutily*, pozn. aut.). Dnes už pravidelně brouzdáme na stránkách debrujařů, kam přispíváme i my svými nápady ze schůzek, posíláme fotky, filmečky. Naše klubové stránky nyní patří překvapivě mezi nejvíce navštěvované, alespoň co se klubů týče; proč, to ovšem musí posoudit už sami návštěvníci.

V roce 2010 jsme se zúčastnili další soutěže Asociace malých debrujařů (AMD)

Jsme rádi, že jsme se k debrujařům přihlásili. Přineslo nám to rozhodně obohacení naší vlastní činnosti, spoustu nových námětů. Sami jsme naopak mohli nabídnout ostatním své nápady. Můžeme se zúčastňovat velice zajímavých akcí u nás i v zahraničí za minimální poplatky (zbytek hradí AMD ČR). V dnešní době je vůbec nezanedbatelnou výhodou i dotace, kterou kluby z AMD ČR dostávají. Získali jsme navíc i spoustu nových přátel po celé republice, s nimiž si vyměňujeme pravidelně informace a těšíme se, až se zase na některé akce setkáme.

Alena Tučimová, AMD ČR

Může se to stát i vám

Jak začít? Zkrátka, jedete si takhle na jarní prázdniny na chalupu Polana v Beskydech. A hned druhý den velký průšvih.

Chvilka nepozornosti, hra na babu u chalupy, dokonce i vevnitř. Poklop do podkroví je zajištěný, ale jak se chalupa celá, díky pobíhajícím dětem, chvěje, poklop najednou spadne. A jak jinak než přesně v momentě, kdy se někdo snaží hupsnout dolů a za okraj se drží svojí malou rukou. A pak si to dokážete představit... hulákání, krev, no hrůza. V našem případě to, naštěstí, odnesla jen bříška dvou prstů. Prsty jinak zůstaly celé – a v budoucnu i bez následků, díkybohu!

Rád bych tu ale popsal, co všechno při takové záchranné akci můžete podstoupit a na co je třeba být připraven. Byla neděle, kolem šesté večer. Po průšvihů se jeden z dospělých věnoval zachraňování, druhý žhavil telefon. Už od pohledu bylo jasné, že tohle se bez nemocnice neobejde. Linka 155 – dvě minuty vysvětlování naší polohy, nepomáhají ani GPS souřadnice, protože je na dispečinku potřebují v jiném formátu. Popisujeme průšvih, dostáváme rady, jak zachránit dítě i konečky, je nám nakázáno čekat na hasiče, kteří nás údajně hledají.

Vzápětí telefon od sanitky, že jedou, znovu popis, kde jsme, a pokyn, ať jdeme dolů. Linka 155 volá a křičí, že nikam nesmíme, že nás hledají hasiči. Volají hasiči, že nás nemohou najít, popisují, byť špatně, jak se k nám dostat, okolí moc neznáme a místní názvy jsou nám cizí, nabízíme souřadnice, ale je nám opáčeno, že nemají ani GPSku. Hovor končí větou: „Vydržte, pane, hledáme Vás, jsme v terénu,“ což mě neuklidňuje, protože v chatě, ač velmi slabě, tak přeci jen malinko kňourá náš malý hrdina. Po hodině nás nacházejí hasiči, tedy my je nacházíme na druhé stráni, jak funí po svých – říkali jsme jim to, že nevyjedou :o). Přichází místní dobrovolní „pupkáči“ a jeden hasič sportovec, chvíli přemýšlím, jestli nebudeme zachraňovat my je.

Hned se ptají, kde je raněný, a že prý zlomená noha, co? Odpovídám, že ne, že cvaklé prsty, on na to, že mu nahlásili zlomenou nohu. Jen se pousmívám, balíme vše potřebné a vyrážíme po svých dolů, no přesně tak, jak jsme chtěli před hodinou sami. Za pět minut u hasičského džípu, za dalších pět minut u sanitky pod kopcem. Na dotaz

záchranářů, zda konečky nejsou náhodou v mokru, že bobtnají, jen nevěřícně odpovídám, že mě paní na dispečinku znovu hnala namočit gázu, hlavně prý nesmí být v suchu, ale vše je dobré: jedeme do nemocnice.

Tam normální příjem, ošetření a po půl hodině, kdy mě do ordinace nepustili, chtějí kontakt na zákonného zástupce a nechtějí mi nic říci. Nic mi není platné, že tvrdím, že jsem to právě já, komu mohou vše povědět. Půjčuji tedy svůj telefon a voláme mamince, která je v té chvíli již informovaná. Doktor jí vše vysvětluje, samozřejmě za zavřenými dveřmi, abych nic neslyšel. Maminka pak volá zpátky a vše popisuje zase mně, stojím při tom dva metry od doktorů. Snažíme se poslat faxem nebo emailem souhlas, že mi mohou vše říci, protože telefonicky jim to nestačí, ale nemají fax, takže to nejde. Začínám rudnout a ptám se, mohu-li se za malým hrdinou jít alespoň podívat. Doktor se začíná radit, jestli za ním vlastně můžu, když nejsem zákonný zástupce. Rudnu, bobtnám, saze bouchají a hodně nahlas odpovídám, že se jich přestávám ptát a jdu za ním, jsem jediný, koho tu má, a samotného ho nenechám. Uklidňující řeči zdravotní sestry nepomáhají. Doktor se usnesou, že tedy mohou.

Po další zdoluhavé anabázi se lékaři rozhodnou, že pojedeme do 100 km vzdálené nemocnice v Olomouci; je to lepší, souhlasím. Maminka o tom ovšem neví, a zatímco před necelou hodinou musela vše odsouhlasit ona a já nesměl nic vědět, teď jsem najednou rozhodoval já. Slušně jsem tedy upozornil lékaře, že to alespoň oznámím rodičům, že nemusí mít strach, budou souhlasit. Lékaři zmateně a bojácně přikyvuji. Pak ještě následuje převoz do Olomouce a ve 23:30 předání téměř na operační sál.

Hrdina se vším již počítá; ví, že zde bude cca tři dny sám, je v klidu. Poděkuji a musím odejít.

Takže 23:30, špinavý, unavený někde v Olomouci. Díky hodnému sanitákovu se dostávám zpět do Vsetína, kde musím nocovat. Vlakové i autobusové nádraží je zavřené, takže mě zachraňuje hotel Vsacan. Vše dobře dopadlo a já se druhý den vracím na Polanu. Bylo to náročné.

Myslete, prosím, na to, že vám v případě nějakého průšvihu velmi pomůže, když:

- Budete vědět nejen, kde jste, ale také, jak se na to místo mohou dostat záchranné složky za sněhu, náledí apod.
 - Budete mít nějaký cár papíru, kde bude napsáno, že přebíráte veškerou zodpovědnost a že Vám mohou v nemocnici sdělovat informace.
 - Budete mít dost peněz na případný nocleh v hotelu Vsacan :o)
- Dnes se tomu všemu už směju, protože to dopadlo nakonec dobře. Prsty budou funkční.
- Ke všemu je nutné ještě připočítat obrovský hlad, neustále vybitý telefon a mokré kalhoty od tajícího sněhu.
- Radši ale dávejte bacha.

Ondra Šejtka, TOM S.T.A.N.

Psáno pro časopis

Asociace turistických oddílů mládeže „Tomík“

Aleš Sedláček znovu zvolen předsedou ČRDM

Nynější předseda České rady dětí a mládeže (ČRDM) Aleš Sedláček (*Liga lesní moudrosti*) má stát v jejím čele i v období let 2011 až 2014. Rozhodli o tom jednomyslně svými hlasy delegáti a delegátky 34. Valného shromáždění (VS) ČRDM, konaného 14. dubna t. r. Nejvyšší orgán zmíněné střešní organizace rovněž jmenoval Představenstvo ČRDM v jeho novém, jen lehce obměněném složení a rozhodl i o přijetí nového člena, kterým je *Sdružení evangelické mládeže*.

Pokud jde o přijímání nových členů, jarní VS přijalo z pěti uchazečů de facto jen již zmíněné Sdružení evangelické mládeže. Druhou přijatou organizací je totiž Slezská diakonie, která však prostřednictvím svých tří organizačních jednotek v řadách ČRDM již předtím působila; poté, co tyto formálně ukončí svoji činnost pod střešou Rady, zůstane v seznamu jejích členských sdružení *Slezská diakonie* jako jeden subjekt. *Radu dětí a mládeže Libereckého kraje (RADAMLK)* Představenstvo ČRDM k přijetí nedoporučilo a delegáti VS se většinově ztotožnili s jeho míněním. Důvodem nepřijetí byl nesoulad stanov RADAMLK se stanovami ČRDM; prakticky

šlo o to, že v liberecké krajské mládežnické radě figurují dva komerční

subjekty, což stanovy ČRDM zapovídají. (Je však možné, že otázka kritérií pro přijímání nových spolků může být na půdě ČRDM znovu posuzována a dále precizována.) O žádosti sdružení Hnutí Žebřík a Permalot VS nakonec nejednalo a rozhodnutí přesunulo na podzimní termín. Objevila se totiž informace o tom, že v Olomouckém kraji, odkud obě sdružení jsou, má být vbrzku založena krajská mládežnická rada – a v takovém případě by se zmíněné spolky mohly přidružit k členům ČRDM jejím prostřednictvím, a nikoli přímo.

34. VS ČRDM kromě jiného schválilo výroční a hospodářskou zprávu ČRDM

za rok 2010, schválilo upravený rozpočet ČRDM na rok 2011, vzalo na vědomí zprávu revizní komise a vyslechlo i informace Představenstva, jeho členů a dalších aktivistů ze sdružení, kteří prezentovali vybrané projekty. Šlo například o projekt Kamchodit.cz, projekt slevových karet, finanční gramotnosti, kampaň Umačkání dětmi a jiné. Rýsuje se rovněž užitečný projekt pomoci v mimořádných, krizových situacích, jako jsou živelné pohromy, vichřice a podobně: Sdružení budou mít k dispozici elektronický formulář, kde nabídnou své kapacitní možnosti (dobrovolníci, vybavení) při pomoci v mimořádných situacích a své případné propojení s Integrova-

ným záchranným systémem. Krajské rady dětí a mládeže by přitom mohly sloužit jako koordinátorky takové pomoci.

Samotná volba předsedy ČRDM proběhla formou tajného hlasování. Hlasovací lístky nabízely možnost ANO, NE a ZDRŽEL SE – a všichni delegáti a delegátky VS zvolili nezávisle na sobě svorně první z možných variant. A tak, jakkoli Aleš Sedláček neměl protikandidáta, obdržel od zástupců členských sdružení na 34. Valném shromáždění

nejsilnější mandát. V krátkém proslovu nicméně podotkl, že k nejdůležitějším úkolům nového vedení ČRDM v nadcházejícím období bude jistě patřit hledání a nalezení vhodného člověka, který by vedení České rady dětí a mládeže po něm převzal.

Jiří Majer

Nové Představenstvo ČRDM bude fungovat v tomto složení:

Aleš Sedláček, předseda (*Liga lesní moudrosti*)

Jan Cieslar, 1. místopředseda (*Junák – svaz skautů a skautek ČR*),

Ondřej Šejtka, místopředseda (*Asociace TOM*),

Michaela Humlová, členka představenstva (*ELSA*),

Lenka Dvořáková, členka představenstva (*Expedice Natura*),

Miroslav Jungwirth, člen představenstva (*Pionýr*),

Jan Husák, člen představenstva (*AFS Mezikulturní programy*),

Ondřej Chobot, člen představenstva (*Česká tábornická unie*),

Tomáš Navrátil, člen představenstva (*Junák – svaz skautů a skautek ČR*),

Zbyněk Šolc, člen představenstva (*Asociace středoškolských klubů ČR*),

Jan Burda, člen představenstva, mluvčí Komory krajských rad,

Martin Paclík, člen představenstva (*Rada dětí a mládeže kraje Vysočina*),

Ondřej Mánek, člen představenstva (*Folklorní sdružení ČR*).

Bruselský úspěch

Do dokumentu Evropské komise, cíleného na podporu mládeže, se promítly i zkušenosti z ČRDM

Dne 24. 2. 2011 se podařilo našemu zástupci v Evropském hospodářském a sociálním výboru Pavlu Trantinovi prosadit jednomyslné stanovisko ve specializované sekci Zaměstnanost, sociální věci, občanství, ke sdělení Komise Mládež v pohybu – iniciativa zaměřená na rozvinutí potenciálu mladých lidí (KOM2010 477). Tak a teď trochu lidsky. Evropská komise vydala dokument, který navrhuje opatření, jež by mohla pozitivně ovlivnit život mladých lidí v EU. Jako hlavní problém, na který iniciativa reaguje, je v některých státech obrovská nezaměstnanost mladých lidí. Stanovisko prosazené Pavlem Trantinou odráží zkušenosti získané z „mládežnických“ projektů, které právě běží v České republice.

Evropský hospodářský a sociální výbor vypracovává stanoviska, která předává dalším evropským institucím. Jakou má toto konkrétní stanovisko souvislost s činností České rady dětí a mládeže (ČRDM)?

V dokumentu jsme chtěli zohlednit výstupy našeho projektu Kecejme do toho, což se nám povedlo. Zajímavá je i pasáž o slevových kartách, která vedla ke koordinaci našich snah o přenesení těchto karet do mimoškolního prostředí. Zajímavé je i to, že uvádíme systém uznávání neformálního vzdělávání a naše pokusy v ČR, jmenovitě Klíče pro život, jako příklad práce s kompetencemi v neformálním vzdělávání (zde

se, prosím, oprostěme od technické stránky věci, jako jsou pozdě vyhlašovaná výběrová řízení apod.). Důležitý je i požadavek na udržení rozpočtu na program Mládež v akci a poukázání na další možnosti čerpání z ESF na aktivity mladých a pro mladé. Tyto výstupy jsou důležité i pro další rozpočtové období. Právě zde, v Bruselu, teď dochází k diskusím o tom, jak se budou měnit evropské finanční priority.

Stanovisko je samozřejmě kompromisem. EHSV je složeno ze tří zájmových skupin „Zaměstnavatelé“, „Zaměstnanci“ a „Různé zájmy“ (např. zemědělci, spotřebitelé, environmentalisté, rodiny, nevládní organizace atd.). Najít společný pohled na věc je tedy samozřejmě těžší, než by se na první pohled zdálo. Odpovídá tomu také košatost stanoviska.

Pavel Trantina byl po čtyřech letech úspěšné činnosti v EHSV znovu nominován Českou radou dětí a mládeže a schválen vládou ČR v květnu loňského roku na další pětileté období za zásadní podpory MŠMT a MZV. V současnosti v EHSV předsedá pracovní skupině pro Evropský rok dobrovolnictví. V pracovní skupině k iniciativě Mládež v akci byl zpravodajem. Jako experta pro stanovisko si vybral Aleše Sedláčka, předsedu ČRDM a Tineho Radinju, v té době prezidenta Evropského fóra mládeže.

Aleš Sedláček, předseda ČRDM

Krátce z ČRDM

- Představenstvo ČRDM se zabývalo vyhodnocením Strategie ČRDM na léta 2006-2010 a přípravou na další období.

- Během února se ČRDM zapojilo do příprav mediální propagace Evropského roku dobrovolnictví - konkrétně skupiny „dobrovolnictví s dětmi a mládeží“. Prezentace činnosti se objevují průběžně na webu Dobrovolnik.cz. Byly představeny také na tiskové konferenci 7. března na MŠMT.

- Blanka Lišková shromažďovala ve své kanceláři nejen úhломěry, míče a další školní potřeby pro děti do Afghánistanu, ale také plyšáky, celé pytle plyšáků...

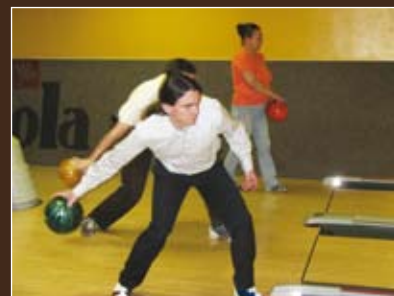
- Začátkem března byl dosavadní předseda ČRDM Aleš Sedláček nominován devíti největšími členskými sdruženími na předsedu i pro další volební období.

- Pracovníci Kanceláře ČRDM si 7. března změřili síly, odhad vzdálenosti a techniku švihů při večerním bowlingu.

- V březnu 2011 vyšlo první číslo letošní ARCHY, zpravodaje o výchově a využití volného času dětí a mládeže, který ČRDM vydává. Letošní Archa má nový grafický kabátek, snížený počet tištěných kusů, jen šest čísel, ale oproti předchozím letům celobarevných a o pár stran tlustších. A navíc nabízí rozesílku elektronické verze...

- Ve středu 30. března 2011 byly slavnostně uděleny dalším členským sdružením certifikáty „Organizace uznaná MŠMT pro oblast práce s dětmi a mládeží“.

-mkr-

Jsou jich tisíce.

Svůj čas a energii dávají ostatním.

Dobrovolníci
pracující s dětmi
jsou všude
kolem nás...

přesto jsou mnohdy neviditelní.

Prací s dětmi pomáhají
růst nám všem.

Pomozte nám to změnit!

Umačkání dětmi je kampaň připravená sdružením Pionýr u příležitosti Evropského roku dobrovolnictví. Přijďte se i vy! Stačí jen vyslovit svůj názor.

www.umackanidetmi.cz

Projekt je realizován s podporou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Evropský rok dobrovolnictví 2011

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Bambiriádu 2011 doprovodí fotografická soutěž

Letošní ročník Bambiriády má ozvláštnit – jako ostatně vždy – řada doprovodných akcí. Jednou z těch na celorepublikové úrovni bude i fotografická soutěž chystaná ve spolupráci s partnerským dětským serverem Alík.cz a s podporou největšího českého foto a video alba Rajče.net

Připravovaná fotosoutěž vybídne návštěvníky bambiriádních areálů k pořízení zdařilého snímku dětí při tvořivé činnosti, jejichž pestrá nabídka je pro zmíněnou akci typická. První cenou v soutěži bude víkendový pobyt v bavorském hotýlku s volným vstupem do tamního zábavního parku a aquaparku.

„Soutěžní fotografické snímky se budou vkládat právě na Rajče.net a veřejnost o nich pak bude moci hlasovat. Dvacítka nejlépe ohodnocených fotek poputuje před porotu sestavenou pořádající organizací – tedy naší Českou radou

dětí a mládeže, která z nich nakonec vybere deset nejzdařilejších. Jejich autoři se pak budou moci těšit na docela zajímavé ceny,“ nastínila programová manažerka Bambiriády Blanka Lišková.

Třináctý ročník prezentační přehlídky činnosti dětských a mládežnických sdružení otevřeně propaguje myšlenku dobrovolnictví; vždyť **Bambiriáda 2011** proběhne v době **od 26. do 29. května** jako oficiální akce Evropského roku dobrovolnictví. Bambiriáda sama ostatně stojí a padá s nadšením tisíců dobrovolných pomocníků. Zájemci se na

ni budou moci vypravit do některého z následujících měst: **České Budějovice, Frýdek-Místek, Cheb, Chomutov, Chrudim, Ivančice, Jihlava, Liberec, Milovice, Náchod, Ostrava, Plzeň, Praha, Rychnov nad Kněžnou, Třinec, Zábřeh na Moravě a Zlín.**

Více informací na www.bambiriada.cz

-maj-

Ukrajina, země statečných dětí

V ukrajinském děčáku jsem byl bezmála tři týdny. V obrovském baráku žije 170 dětí. Většina kluků a holek nemá rodiče vůbec nebo, jak sami říkají: „Stojí za nic.“ „Moje máma moc chlastá vodku a fotra už nemám,“ řekl mi čtrnáctiletý Slavik. „Teď už jsem tady a mám aspoň co jíst a je tu teplo, jsem ve třetí spalni,“ dodal a běžel hrát fotbal. Spalňa je velká místnost, která mi svými vysokými stropy připomínala tělocvičnu. V takové spalni spí až třicet dětí.

Foto Gracián Svačina a archiv autora

Vzpomínám si, jak mě sedmiletá Ali-na chytla za ruku a ukazovala mi svoji skříňku. Opatrně vyndala kamínek. „Ten jsem si vzala z ulice, když mě od-váželi sem.“ „A tohle je moje máma,“ ukazovala na černobílou a zmačkanou fotku. Bylo mi úzko. „Hele, dělej, uká-žu ti, kde spí moje ségra.“ Utíkal jsem o dvě poschodí výš. Později jsem zjistil, že děti jsou rozdělené podle věku. Na malé a velké a taky na kluky a holky. Ani sourozenci nemohou být v jedné skupi-ně. Nemají svoje pokoje. Mají jen svou postel a malou skříňku, o kterou se dělí s dalšími třemi dětmi.

Dám ti deku dál, aby po tobě nelezly krysy

„Půjdeme na koupák,“ jásal už na snída-ni malý Valentýn. Těšil jsem se taky. Ko-nečně bazén, ten v létě bodne. Kdybych se nestyděl, jásal bych s Valentýnem taky. Došli jsme k řece a děti se začaly vysvlékat a jedno po druhém skákat do řeky. Voda byla strašně špinavá. Na hla-dině pluly flašky od piva a vodky. Ti malí přelívali vodu z jedné flašky do druhé a ti velcí plavali od břehu k břehu. Já se do vody neodvážil, seděl jsem na břehu

a koukal na Vovu, který se potápěl a já mu počítal, jak dlouho vydrží pod vo-dou. „Dám ti tu deku dál, jo?“ přiběhla Kamila a posouvala mi deku dál od břehu. „Co děláš, prosím tě?“ zeptal jsem se. „Dám ti tu deku dál, aby po tobě nelezly krysy,“ odpověděla a běžela pla-vat.

Jídelníček: Kaše! Každý den a celý rok

S děčkama jsem trávil všechny svůj čas. Od rána až do večera. Společně jsme chodili na snídani a společně jsme cho-dili i spát. Ráno k snídani byla vždycky kaše. Odpoledne byla taky a večer byla kaše znovu. Jedli jsme pohankovou, krupičnou, kroupovou, rýžovou. Ob-čas byly i těstoviny s kouskem masa. To bylo málokdy, skoro vůbec. „Máte tady příbory?“ napadlo mě jednou. „Ne, na co?“ odpověděl Jura.

Měli jsme strach, že jsi už odjel

Poslední den, kdy jsem vstával asi v šest hodin ráno na autobus, před vchodem

čekalo pět dětí. „Jdeme tě doprovodit. Čekám na tebe už hodinu. Měli jsme strach, že už jsi odjel,“ řekla rozespálá Vika. Říkal jsem si: „Já jsem to tady vy-držel, až přijedu, budu mít špagety, říz-ky, bramborový salát, buchty, ale co ty děcka, který tady zůstávají.“ Poznal jsem Ukrajinu očima kluků a ho-lek, které nemají svoje mobily, kartáček na zuby ani svého plyšáka, s kterým chodí spát. Poznal jsem, že na Ukrajině mají jeden druhého.

Gracián Svačina, Duha Zámeček

Expedice Mukačevo 2011

Děti z dětských domovů pomáhají svým ukrajinským kamarádům

Duha Zámeček připravuje „Expedici Mukačevo 2011“, ojedinělý projekt pro děti z dětských domovů z České republiky. O letních prázdninách dvacet dětí z českých ústavních zařízení pojedí na tábor do sirotčince na Ukrajině. S nápadem přišly děti samy.

Časopis Zámeček, jediné médium pro děti v ústavní péči (www.zamecek.net), vydává od roku 1997 Duha Zámeček. Reportáž publikovaná ve 100. čísle Zámečku na podzim loňského roku o ukrajinském sirotčinci vyvolala u dětí z dětských domovů velký ohlas. Napsal ji Gracián Svačina, šéfredaktor dětské redakce Zámečku, který vyrůstá v dětském domově Jemnici. V mukačevském zařízení strávil během letních prázdnin 2010 jako dobrovolník více než tři týdny.

„...Naši kámoši na Ukrajině spí třeba ve velkých místnostech klidně po třiceti dětech, dělí se na kluky a holky a ještě na mladší a starší. Nemají pokoje jako my a někdy nemohou ani sourozenci spát spolu. Přes den jedí různé kaše a maso mají jen dvakrát týdně – a to ještě takové, které my dáváme kuchařce zpátky, protože je tlusté,“ popisoval ostatním dětem z českých dětských domovů ve své reportáži Gracián.

Z námětů, které se do redakce Zámečku po reportáži dostaly, a dalších mnoha

emailů a dopisů vzešel nápad připravit společný letní tábor pro děti z Čech a Ukrajiny. Obě skupiny dětí mají stejný osud. Jak děti na Ukrajině tak děti v Česku žijí bez rodičů.

„Bylo nám těch dětí na Ukrajině moc líto, a proto jsme vzali velkou krabici a narovnali do ní plyšáky, bábínky, tetovačky, náušnice a ti nejmenší namalovali obrázky,“ napsal Matěj Nebúrka z Dětského domova Jeseník. „Chtěli jsme našim kámošům z Ukrajiny nějak pomoci,“ dodal Matěj. Balík osobně předali

v lednu zástupci Duhy Zámeček ukrajinským dětem, když připravovali letní spolupráci mezi ukrajinským zařízením a Duhou Zámeček. „Prosím tě, vzkaz tomu Matějovi, že ho moc pozdravuju a že všem děkuju,“ řekla Nataša, která poprvé v životě viděla Bárbínu.

„Projekt **Expedice Mukačevo 2011** po-

čítá s výpravou dvaceti dětí z českých domovů na Ukrajinu. České a ukrajinské děti vezmeme na výlety do krásných okolních hor. Přichystáme česko-ukrajinskou Superstar, uvaříme jim naše české speciality. Za odměnu se necháme hostit jejich kašemi, využívat budeme „turecké“ domovské záchody a spát budeme v jejich megaloznicích,“ sdělil Vladislav Sobol, předseda redakční rady časopisu Zámeček. O tento projekt už projevila zájem spousta dětských domovů. Projekt je podpořený dotací MŠMT a záštitu přislíbil ředitel Odboru pro mládež MŠMT Michal Urban.

Expedici Mukačevo 2011 bude předcházet **benefiční koncert Úsměv ukrajinským dětem**, který rovněž připravují děti z dětských domovů.

Jana Šoupalová, Duha

Foto Gracián Svačina a archiv autora

Kdy jste si naposledy pochutnali

na jídle z ešusu či kotlíku nebo na jídle připraveném venku na otevřeném ohni?

Lejla Abbasová, moderátorka

Především! Pálili jsme větve na zahradě. K snídani jsem chtěla uvařit párky a nakonec jsem je napíchla na klacek a měli jsme skvělé párky z ohýnku.

Heidi Janků, zpěvačka

Tak to už je hodně dávno, ještě jako malá holka jsem jezdila na pionýrské tábory, takže tam byl ešus nejlepší

Ivan Hlas, zpěvák, kytarista a skladatel

Už je to dávno, ale vzpomínka úplně jasná. Byli jsme s kámošema na tzv. velkém vandru na Šumavě, celá parta měla sraz v Kašperských horách. My jsme ještě s jedním kamarádem vyrazili o pár dní dřív, že se tam předem trochu projdem.

A den před tím srazem jsme totálně zabloudili. Byli jsme někde uprostřed lesa, už se hodně stmívalo a věděli jsme, že dál už to nepůjde.

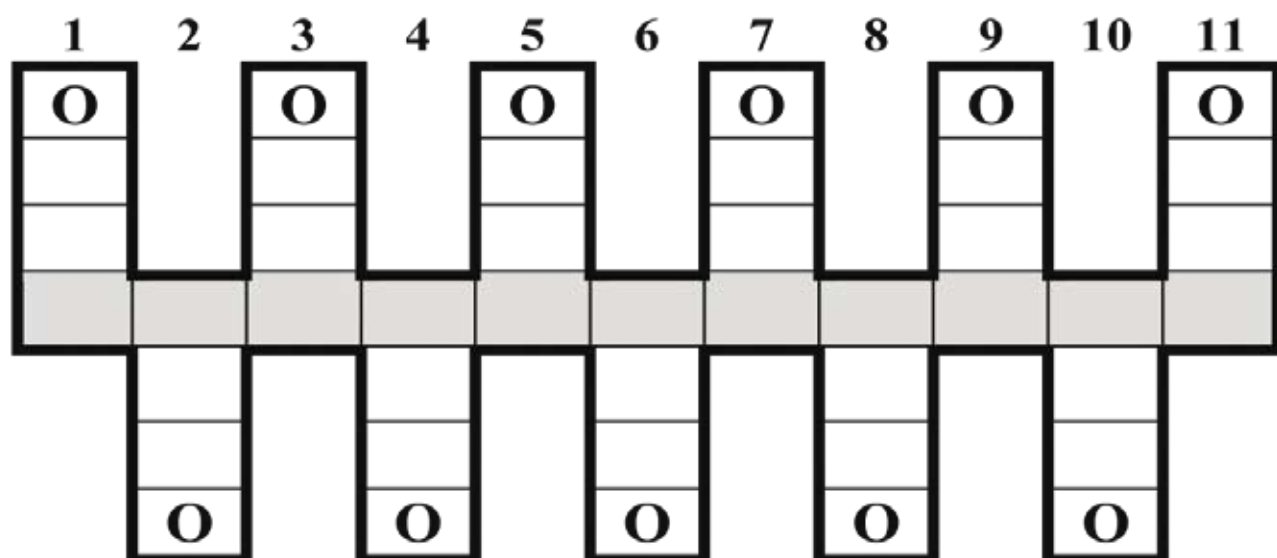
Žádný problém, všechno jsme měli s sebou.

A tak po úžasné polívce jsem vytasil z báglu palačinky v prášku a na víčku od ešusu je na ohni udělal. Fakt jsem takový od té doby nejedl. A byly s borůvkama a jahodama, jenom kam jsme dosáhli. Usínali jsme nacpaný a vůbec nám nevadilo, že kolem celou noc rylo stádo divočáků.

Možná i proto si ty palačinky tak dobře pamatuju.

Hřebenovka

V tajence se skrývá název jednoho z členských sdružení ČRDM

1. Představený kláštera. – 2. Jednotka společné evropské měny. – 3. Křestní jméno herce Sharifa. – 4. Římský mravokárce. – 5. Draví ptáci. – 6. Vůz. – 7. Severské mužské jméno. – 8. Prosklený otvor ve zdi. – 9. Německá automobilka. – 10. Umělecká trojice. – 11. Horolezecká slaňovací osmička.

(maj)

Tajenka z minulého čísla: Klub Pathfinder

Jednou větou ze sdružení

22. února slaví už více než 80 let 40 milionů skautů a skautek na celém světě Den zamyšlení – „Thinking day“.

www.skaut.cz

„Hrajeme si s Chrudimkou“ byla série pravidelných herních odpolední v Chrudimi, kde bylo možno zahrát si deskové a karetní hry. Již svou čtvrtou sezónu zahájil v pátek 25. března informační portál

www.chrudimka.cz

V pražském Podsvětí to vře... zpráva se jako požár žene ulicemi... je na čase navléknout bílé rukavičky! – tak začínala legenda každoroční hry Mafie, pořádané Gymnasionklubem, do níž se zapojili nejen podsvětní živlové celého světa.

www.duha.cz a <http://mafie.podsveti.cz>

Hnutí Brontosaurus zveřejnilo seznam letních akcí programu Prázdniny s Brontosaurom. Zájemci si mohou vybírat ze široké nabídky více než čtyřiceti akcí, které mají jedno společné – všechny nabízejí pozoruhodný mix dobrovolnické práce pro přírodu a památky, netradičních zážitků a aktivit a přátelský kolektiv mladých lidí.

www.brontosaurus.cz

Trochu jiné dobrovolnické víkendy nabízí mladým lidem projekt Tamjdem, který pořádá Duha. S Tamjdemem máte příležitost potkat otevřené mladé lidi a evropské dobrovolníky, lépe poznat, jak fungují české nevládní organizace i lidi, kteří je vedou.

www.trochujinak.cz

V anketě o nejoblíbenějšího učitele získala Petra Šišková titul Dětský Ámos 2011 od dětské poroty a od dospělé poroty pak titul nejvyšší – Zlatý Ámos 2011. Ámosovská koruna a žezlo se tak na rok usadí na západě Čech, v ZŠ Rokycanova v Sokolově.

www.zlatyamos.cz

Projekt teenagerů a pamětníků s názvem Skautské století sbírá příběhy, které by neměly zapadnout. Uchování vzpomínek a osobních příběhů lidí perzekvovaných za nacistického i komunistického režimu – to jsou hlavní cíle projektu Skautské století. Jeho výstupem je webová stránka

www.skautskestoleti.cz

V sobotu 16. dubna 2011 proběhl v České Lípě již 13. ročník amatérské přehlídky divadel turistických oddílů mládeže „Cimrman by se divil“. Sjely se na něj tomícké oddíly z celé republiky do Jiráskova divadla. Přijeli z Loun, z Kamenického Šenova, z Turnova, z Roztok u Prahy, z Prahy a nechyběly ani domácí českolipské partičky.

www.a-tom.cz

Debrujaři budou reprezentovat ČR v Turecku

Ve dnech 2. – 6. května 2011 proběhne v tureckém Istanbulu světová jubilejní, 20. výstava výzkumných projektů MEF 20th International Research Projects Exhibition. Mezi tradiční účastníky týmů z více než čtyřiceti zemí všech kontinentů se letos opět zařadí i delegace Asociace malých debrujařů ČR, kterou s dětmi z klubů ve Frýdku Místku povede Mgr. Libor Lepík. Nebude snadné dosáhnout a pokusit se překonat vysokou laťku, kterou nastavily v roce 2009 kluby ze Stříbra a 2010 z Liberce. Přesto přejeme malým debrujařům a odvážným výzkumníkům hodně úspěchů a těšíme se, že nás po svém návratu seznámí s pěknými výsledky.

Mgr. Petr Zapletal, prezident AMD ČR

Zážitkový kurz Horizont: jdu dál, než znám!

Nový letní kurz Prázdňinové školy Lipnice je určený každému, kdo se nebojí vyjít ze stereotypu a poznávat sám sebe. Jak se zorientuješ a zachováš v situacích, které jsi dosud nezažil? Chceš být hrdý sám na sebe? Dokážeš nést důsledky svého rozhodnutí? Jsi schopen vyrovnat se s nesouhlasem? Umíš si přiznat, že nevíš, jak dál?

„Často ve svém životě překonáváme horizonty – některé nás lákají, jiných se obáváme. Je zajímavé si tu svou vnitřní sílu občas vyzkoušet v prostředí, kde je možné zkoušet svobodně, bez rizika, že s důsledky našich experimentů budeme potom v životě konfrontováni dlouhou dobu,“ říká Jiří Škvor, vedoucí instruktora kurzu. „Hledání a překonávání našich horizontů je věc objevná, zajímavá, pro statečné lidi,“ dodává.

Zažít deset dní za horizontem znamená deset dní v přírodě, s novými lidmi, s novými intenzivními zážitky.

Více na www.psl.cz/horizont.

Jiří Škvor, Prázdňinová škola Lipnice

Pracujete delší dobu s dětmi a mladými lidmi? Na trhu práce to může být výhoda.

www.kliceprozivot.cz

text: Daniela Havlíčková, garantka Uznávání neformálního vzdělávání, Národní institut dětí a mládeže

První dojem můžeme u pracovního pohovoru udělat jen jednou. Personalisté se běžně setkávají se situací, kdy se uchazeči o zaměstnání snaží dělat lepší, než jsou. Kupodivu ale dnes dochází i k situacím zcela odlišným, kdy zájemci o místo svou kvalifikaci záměrně snižují a tají, co už mají za sebou, s cílem přizpůsobit se pozici, o kterou se ucházejí.

**Schopnosti,
dovednosti**

Zaměstnavatelé zjišťují naše schopnosti, dovednosti, zkušenosti, angažovanost, očekávání, tedy kompetence pro budoucí pracovní pozici. Personalisté by měli mít čich, kandidáta na pracovní pozici si prověřit a nespolehat jen na informace od něj získané. Na druhou stranu uchazeč o práci by měl umět představit kompetence získané nejen prostřednictvím formálního vzdělání a své profesní praxe, ale v rámci vzdělání neformálního, tj. například dobrovolné činnosti či rozvíjení svého zájmu.

Lidí, kteří právě prostřednictvím neformálního vzdělávání získávají klíčové kompetence, v současné době stále přibývá. Společnost LMC provozující služby www.jobs.cz a www.prace.cz společně s manažerkou Bronislavou Plesnikovou se sta-

ly tváří Uznávání neformálního vzdělávání projektu Klíče pro život, který realizuje NIDM-MŠMT. LMC radí: „Důležité je, aby si zejména kandidáti sami byli svých kompetencí z oblasti neformálního vzdělávání vědomi a uměli toho při pohovoru s personalistou řádně využít. Toto vnímám jako nemalý úkol v osvětě pro lidi z projektu Klíče pro život, se kterými spolupracujeme.“

Vezměme si třeba člověka, který již pár let úspěšně vede dětské tábory. Jaké kompetence může svému potenciálnímu zaměstnavateli nabídnout? Dovede získat finance, vést dospělý kolektiv, řešit krizi v týmu dětí i dospělých, umí efektivně komunikovat, plánovat, umí se rozhodovat, nést zodpovědnost, je ochoten se učit. Co na to zřizovatel jobs.cz?

Co na to zřizovatel jobs.cz?

„Věřím, že mnozí personalisté už s fenoménem neformálního vzdělávání spontánně pracují, aniž by možná tento pojem znali. To, že uchazeč už několik let pracuje jako oddílový vedoucí, čímž prokáže schopnosti vést tým, plánovat nebo organizovat, může být pro mnohé personalisty podstatnější informace nežli certifikát o absolvovaném kurzu MS Excel.“

A zde vstupuje do hry projekt „Klíče pro život – Rozvoj klíčových kompetencí v zájmovém a neformálním vzdělávání“, a konkrétně jedna z jeho klíčových aktivit: Uznávání neformálního vzdělávání. Nabízí přímý prospěch uchazečům o zaměstnání, a to především z řad pracovníků pracujících s dětmi a mládeží. Poskytne jim nástroj, pomocí něhož se jim podaří nabyté kompetence přeložit do „řeči zaměstnavatelů“. Přináší také novou možnost k dosažení kvalifikací, které budou osvědčeny způsobem zaručujícím široké uznání zaměstnavateli. Nepřímo z projektu mohou profitovat zaměstnavatelé a instituce poskytující počáteční vzdělávání. Zaměstnavatelům postupně nabídne možnost rozpoznat uchazeče o zaměstnání s takovými kompetencemi, které požadují. Web kliceprozivot.cz poskytuje aktuální informace k danému tématu a i Vy se můžete podílet na uznávání neformálního vzdělávání a přijít na otevřená odborná setkání, jejichž termíny jsou aktuálně zveřejňovány.

kliceprozivot.cz
vm.nidm.cz

„STARTEM na Albert Triatlon Tour
můžeš dostat svůj sen do CÍLE“

Albert triatlon tour

Inspiruj se profesionálním triatlonistou Tomášem Slavatou a přihlas se do Albert Triatlon Tour! Můžeš si zasportovat, předvést skvělý výkon a navíc ještě vyhrát kolo Author nebo se podívat do francouzského letoviska Nice.

Přihlaš se na jeden z krajských závodů triatlonové série pro děti z dětských domovů i pro veřejnost s názvem Albert Triatlon Tour. Zúčastnit se mohou dívky i chlapci od 7 do 18 let, kteří si změří síly především v jízdě na kole a běhu.

Zaregistruj se na www.alberttriatlontour.cz, kde najdeš podrobné informace o závodech.

Generální partner:

Partneři projektu:

Mediální partneři:

Foto Jana Bělohávková, AFS

Foto František Fráňa, Středisko Radost

